
Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 3 квітня 2007 року № 14 (178)

ÕÐÈÑÒÎÑ ÂÎÑÊÐÅÑ! ÂÎ²ÑÒÈÍÓ ÂÎÑÊÐÅÑ!

Дорогі друзі, вірні побратими!

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів вітає Вас зі світлим святом Христового Воскресіння!

У нелегкий для України час, у час розчарувань і сумнівів, приходить у наші домівки велике свято Воскресіння Христового. Понад дві тисячі років тому Син Божий подав людству надію на спасіння, і сьогодні вона зігріває наші серця і не дає розпуці взяти гору.

Нині, як ніколи, маємо згуртуватися, залишити дріб'язкові справи і стати на захист української державності, національних цінностей, нашої гідності. Ми мусимо самі, не сподіваючись ні на кого, а лише з Божим благословенням навести лад на своїй землі, не дати зруйнувати нашу державу антиукраїнським силам.

Звернімося у Великодній день до Господа нашого Ісуса Христа з щирою молитвою дати нашому народові сили, мужності, стійкості та мудрості, щоб воскресити Україну і відродити українську націю!

Хай Божа ласка буде з Вами і Вашими родинами! Зичимо Вам міцного здоров'я, злагоди та усіляких гараздів!

Христос воскрес! Воістину воскрес!

Голова Конгресу Українських Націоналістів
Олексій ІВЧЕНКО

ЗБЕРЕГТИ ДЕРЖАВУ

та очистити авгієві стайні влади від брехні, корупції і зради

Президент України сказав: досить! Мусимо зупинити повзучу узурпацію влади неокучмістами!

Увечері 2 квітня Президент Віктор Ющенко підписав Указ про розпуск Верховної Ради. "Я прийняв це рішення у відповідності до положень Конституції, обов'язків Президента України, та з дотриманням необхідної конституційної процедури. Моя дія продиктована гострою необхідністю зберегти державу, її територіальну цілісність та суверенітет, забезпечити додержання прав і свобод людини і громадянина", – заявив Президент.

Указ передбачає проведення позачергових виборів до Верховної Ради 27 травня.

Депутати від коаліції і міністри назвали указ Віктора Ющенка про розпуск парламенту незаконним і не збираються його ухвалювати. "Верховна Рада вважає Указ президента Віктора Ющенка про розпуск парламенту кроком до державного перевороту" – про це йдеться в постанові про політичну ситуацію, яку антикризова більшість ухвалила на своєму позачерговому засіданні пізно ввечері в понеділок.

Закінчення на 4-й стор.

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ

Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета

Преосвященним архипастирям, боголюбивим пастирям, чесному чернецтву та всім вірним Української Православної Церкви Київського Патріархату

Дорогі браття і сестри!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Першим словом воскреслого Ісуса Христа, з яким Він звернувся до жон-мироносиць, цих перших благовісниць Його Воскресіння, було: "Радуйтеся!". Чому вони повинні були радуватися? Не тільки тому, що побачили живим свого Учителя, а тому, що була переможена смерть у людській природі. В особі воскреслого Ісуса Христа людська природа визволилася від гріха і смерті. Ця світла звістка наповнила серця жон-мироносиць, а згодом і серця апостолів невимовною радістю. Апостольське благовістування відтоді почало зводитися до Воскресіння Ісуса Христа, а значить, до перемоги над смертю.

Закінчення на 4-й стор.

ВЕЛИКОДНЕ ПРИВІТАННЯ

Блаженнішого Любомира, Верховного Архиєпископа Києво-Галицького Української Греко-Католицької Церкви

Преосвященним владикам, всесвітлішому, всечеснішому духовенству, преподобному монашеству, дорогим мирянам УГКЦ та всім, хто незалежно від конфесійної приналежності з відкритим серцем, бажаючи добра всім своїм ближнім, святкує цей величний Празник

Дорогі у Христі, Христос Воскрес!

Наприкінці цього листа написано: "Дано в Києві, при Патріаршому соборі Воскресіння Христового". Дано в Києві, але дано всім вам, де б ви не були: на рідних українських землях, на поселеннях, на місцях тимчасового побуту. Всіх вас, де б ви не перебували, сердечно вітаю!

Закінчення на 4-й стор.

ВЕЛИКОДНЕ ПОСЛАННЯ

архиєпископа Харківського і Полтавського Ігоря

Всечесному священству й усім вірним Харківсько-Полтавської епархії Української Автокефальної Православної Церкви

Всечесні Отці! Дорогі Брати і Сестри!

Ще кілька годин тому наші храми нагадували собою печеру, де лежало Христове тіло. Ми підходили зі сльозами до плащаниці, переживаючи дотик до неї, ніби останнє цілування спочилого Ісуса. Світ, що простягався за мурами храму, здавався нам чужим і ворожим через його байдужість до всепроникного суму.

Ніби так небагато змінилося цієї великодньої ночі. Храм не став просторішим чи набагато світлішим. У нас самих не додалося ні сили, ані здоров'я. Не наблизився до Христа й довколишній світ. Однак наскільки інакше почуваємо ми себе тепер, коли вже залунала обнадійлива звістка про воскресіння Спасителя світу!

Закінчення на 4-й стор.

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава". Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2007 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 1,67 грн. 3 місяці – 5,01 грн. 6 місяців – 10,02 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

31 березня в Києві відбулося чергове засідання Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів.

З аналізом і оцінкою політичної ситуації в країні виступив Голова Конгресу Українських Націоналістів, народний депутат України Олексій Івченко. У своєму виступі, акцентуючи увагу на ролі Конгресу в суспільному житті, О. Івченко зокрема сказав:

– Нинішня політична ситуація в країні є надзвичайно складною. У Верховній Раді розгортається боротьба не просто між політичними силами, а між двома ідеологіями, двома державами – Україною і Російською Федерацією, апологети якої нині широко представлені у парламенті. На боці Української держави виступають опозиційні сили, на боці іншої держави – правляча коаліція і уряд, створений нею. З трьох гілок влади в Україні реально українською є лише одна – президентська. Інші працюють проти нашої держави, і є своєрідною "п'ятою колоною" в Україні. Дії уряду і правлячої коаліції спрямовані на руйнування української державності. Сьогодні питання стоїть особливо гостро і критично: або ми переможемо і збудуємо Українську державу, або – втратимо її. Якщо зазнаємо поразки – країна піде у новітнє ярмо до північного сусіда.

Питання дострокових парламентських виборів є актуальним і назрілим. Свого часу теперішні опозиційні сили в парламенті мали можливість отримати всі важелі влади в країні. На жаль, ми цього не зробили. І в цьому винні саме ми, зокрема ті наші побратими, які понад усе хотіли отримати владні посади, і до того ж найвищі. Якби не гетьманські амбіції деяких наших колег по демократичному табору, то гідра, котра нині набирає силу, була б придушена.

Але, попри все, відступати не можна. Не можна ганьбити Президента, як це робить дехто з демократичного табору, – чи то від нерозуміння, чи керуючись іншими мотивами. Ми маємо Президента як опору – щоб врятувати Україну.

Що нам робити в нинішній ситуації? З огляду на існуючі загрози для держави, у нас єдиний шлях – об'єднатися довкола Президента і йти разом з ним. У проекті заяви, яка пропонується на розгляд Головного Проводу, наша позиція засвідчена чітко: ми звертаємося до Президента з закликом розпуску Верховної Ради і оголошення дострокових виборів. На мою думку, це є чи не єдиний шанс врятувати Україну. Зрозуміло, що в такому разі ситуація загрожує ще більшим загостренням, оскільки інша сторона може не погодитися виконувати президентський указ. Більше того, нашими опонентами можуть бути використані силові структури, які перебувають під їхнім впливом. Але – це потрібно робити.

Для чого, на мою думку, необхідно робити кардинальні кроки з метою розв'язання нинішньої політичної кризи? У разі розпуску парламенту і проведення нових виборів ми позбудемося нинішнього уряду і нинішнього керівництва Верховної Ради. Навіть якщо демократичні сили у майбутньому парламенті залишаться у меншості, все ж без нашої участі наші опоненти не зможуть ні сформувати уряду, ні призначити прем'єр-міністра. Але я глибоко переконаний, що за вісім місяців роботи уряду Януковича люди, в тому числі й на Сході та Півдні, побачили, що насправді ховається за красивим і багатообіцяючим гаслом "Ми покращимо ваше життя вже сьогодні". Зростання ВВП, різке підняття житлово-комунальних тарифів, інфляція, дефіцит бюджету, мільярдні зовнішні запозичення, накопичування заборгованостей з зарплатні – ось перші результати роботи "уряду професіоналів". Про зниження електоральної підтримки Партії регіонів свідчать і настрої в суспільстві, і результати соціологічних опитувань. Дуже сумнівно, що до парламенту пройдуть соціалісти, більшість електорату яких досі не можуть оговтатися після зради Мороза. А тому я не сумніваюся в тому, що результатом нових виборів стане насамперед те, що теперішня проурядова коаліція набере в майбутньому парламенті значно менше місць.

Як діяти Конгресу Українських Націоналістів, якщо будуть оголошені позачергові вибори? На моє переконання, найоптимальніше в цій ситуації було б, якби ми всі – "Наша Україна", БЮТ, КУН, інші національно-патріотичні сили пішли єдиним списком, єдиним блоком. Тоді б ми здобули найбільше місць у парламенті. Я буду це пропонувати.

Але – чи станеться так? На жаль, цьому можуть завадити гетьманські амбіції деяких очільників політичних сил.

Що робити у разі, якщо такий блок не буде сформовано? На жаль, КУН наразі не готовий до самостійної участі у позачергових парламентських виборах. Надто мало часу для підготовки будемо мати у разі, якщо вирішимо йти окремо. А тому, на мою думку, необхідно розглядати формат нашої участі у блоці з окремими політичними силами. Це може бути "Наша Україна". Є ще один варіант – формувати "правицю". Як відомо, нещодавно п'ять партій (УНП, НРУ, УРП "Собор", РХП та "Партія відродження села") підписали меморандум "Про створення блоку національно-демократичних та патріотичних сил". Можна було б долучатися до них, однак я у "правицю" в такому форматі не вірю. Бо подібна "правиця" – приблизно з тими ж партіями і тими ж лідерами – "створюється" перед кожними виборами. І кожного разу це закінчувалося тим, що вони "кидали" всіх підряд. На останніх виборах до ВР вони зробили подібним чином, і до парламенту не пройшли, відібравши дорогоцінні голоси виборців. Якби вони тоді припинили займатися "гетьманством", а доєдналися до "Нашої України", тоді б нам для створення парламентської більшості не потрібні були голоси соціалістів. "Правиця" у тому форматі, який зараз формується, якщо піде на вибори окремо, набере, за моїми прогнозами, 1,5–1,8% голосів і знову не потрапить до парламенту.

Тому – давайте думати, обговорювати, – з ким іти.

Хочу порушити ще одне важливе питання.

Мені неприємно чути, коли з окремих наших низових структур мені як голові партії ставлять у приклад Костенка чи Тягнибока. Я ніколи не піду на розкол у партії, а також з великим сумнівом ставлюся до деяких "радикальних" псевдонаціоналістів. Мене також дивує, що окремі наші партійці поширюють різні нісенітниці про голову партії, цитуючи при цьому івано-франківську газету "Прикарпатська правда", котра передрукувала статтю з "Коммерсанта". Посада голови партії – це не вигода, а важкий хрест, якого я несу, і велика відповідальність. Якщо хтось із нашого членства запропонує кращу кандидатуру на цю посаду – я передам свої повноваження цій людині, залишившись при цьому рядовим партійцем.

О. Івченко також порушив тему роботи "Нафтогазу", зауваживши при цьому, що цілеспрямовані атаки на нього як на колишнього керівника цієї структури викликані тим, що за часів його керування українська сторона вперше у енергетичному питанні почала вести діалог з Москвою на рівних, відстоюючи національні інтереси. Для Кремля і його українських сателітів це виявилося повною несподіванкою, а тому їхніми зусиллями була розгорнута широкомасштабна кампанія, спрямована спершу на усунення О. Івченка з посади голови правління НАК "Нафтогаз України", а потім на спроби його дискредитації, – виходячи з того, що саме О. Івченко як висококопрофесійний фахівець є надзвичайно обізнаним у діяльності цієї структури, а тому становить загрозу для теперішніх її керівників та їхніх покровителів, зацікавлених у ручному керуванні енергетичним сектором.

Провід ухвалив рішення доручити Президії Головного Проводу у разі розпуску Верховної Ради і проведення дострокових виборів визначити квоту для делегатів на позачерговий Збір Конгресу Українських Націоналістів, а також

ЗАЯВА
КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Внаслідок недолугої конституційної реформи, спрямованої на послаблення президентської гілки влади, та зради соціалістів, які спільно з фракціями Компартії та Партії регіонів сформували так звану антикризову коаліцію, Україна опинилась у глибокій політичній кризі, яка загрожує втратою державності.

Реваншистські антиукраїнські сили намагаються узурпувати владу в Україні, незважаючи на протести опозиції та зусилля Президента нормалізувати ситуацію.

Конгрес Українських Націоналістів висловлює рішучий протест проти цинічних дій антикризової коаліції, яка безсоромно привласнила собі назву коаліції національної єдності. Вся Україна піднімається на знак протесту проти такого єднання за допомогою залякувань, підкупу, нехтування законів і Конституції України.

Верховна Рада України перетворилася на велике торжище, де народних обранців перекуповують за гроші, посади тощо. Ми заявляємо, що поповнення коаліції за рахунок депутатів-перебіжчиків із опозиції є нелегітимним і суперечить Конституції України.

Конгрес Українських Націоналістів стверджує, що нинішня Верховна Рада не відображає волевиявлення українського народу. Депутати, які прийшли до парламенту за списками національно-демократичних сил, а сьогодні їх зрадили, приєднавшись до антиукраїнської за своєю суттю коаліції, повинні скласти свої мандати.

Особливу загрозу несуть дії проурядової коаліції, яка, нехтуючи законами і Конституцією України, шляхом підкупу, шантажу та залякувань формує конституційну більшість у Верховній Раді. Кінцева мета таких дій – повне усунення від керівництва державою Президента, узурпація влади, здача національних інтересів, втягнення України в новітнє російське ярмо ЄЕП. Створена в такий спосіб коаліція та сформований нею кланово-олігархічний уряд зводять нанівець євроінтеграційні прагнення України, її здобутки на шляху демократизації суспільного й економічного життя.

Уряд Януковича протягом усього часу перебування при владі займається відвертим дерибаном національних багатств. Щоб відволікти увагу суспільства від своїх протиправних дій, політики з провладного табору безсоромно спекулюють на традиційно болючих для постімперських країн питаннях мови, територіальної цілісності, НАТО, ЄС тощо.

"Покращення вашого життя вже сьогодні", яке обіцяли регіонали виборцям, перетворилося на безсоромний обман: більшість населення України доведено до межі виживання, реальні доходи українців за останній рік знизилися, зростає заборгованість із зарплат, соціальних виплат і пенсій, збільшується зовнішній борг України, непомірно й невмотивовано зросли тарифи на комунальні послуги і транспорт, Україна стрімко втрачає міжнародний позитивний імідж, здобутий завдяки помаранчевій революції.

Оскільки сформована із порушенням Конституції України більшість у Верховній Раді не відповідає волевиявленню українського народу, єдиною легітимною на сьогодні гілкою влади в нашій державі є всенародно обраний Президент – гарант Конституції України.

Зважаючи на комплекс загроз, перед якими стоїть Україна, Конгрес Українських Націоналістів закликає Президента України Віктора Ющенка розпустити Верховну Раду України, призначити дострокові парламентські вибори та ввести до часу їх завершення пряме президентське правління. У цій кризовій ситуації своє слово має сказати український народ – єдине джерело влади в Україні!

Київська обласна філія Спеціалізованого Державного підприємства "Укрспец'юст" Міністерства юстиції України
(юридична адреса: м. Київ, вул. Ливарська, 1, ЄДРПОУ 33155839)
проводить прилюдні торги з реалізації майна, належного Паламарчук Т. П., Паламарчук М. І., Паламарчук А. М.
(Києво-Святошинський р-н, с. Горенка, вул. Леніна, 138)

ЛОТ № 1. 1/4 частини житлового будинку, розташованого за адресою: Києво-Святошинський р-н, с. Горенка, вул. Леніна, 138. Будинок загальною площею 147,5 кв. м; підвальне приміщення площею 100,0 кв.м, висота - 2,2 м, площа приміщень першого поверху 98,8 кв. м, висота приміщень - 3,1 м, площа приміщень другого поверху 48,7 кв. м, висота приміщень - 2,8 м. Згідно з рішенням Горенської сільської ради від 17.10.2003 р. Безуглому Ю.В. передано у приватну власність земельну ділянку площею 0,06 га для обслуговування житлового будинку. Інші дані невідомі. Стартова (початкова) ціна - 48126,00 грн. без ПДВ.

Ознайомитися з майном можна щодня за його місцезнаходженням, звернувшись до організатора прилюдних торгів. Бажаючим взяти участь у прилюдних торгах необхідно звернутися до організатора прилюдних торгів для подачі заяв за адресою: м. Київ, вул. Боженка, 15, офіс 511. Реєстраційний внесок у розмірі 17 грн. (у т. ч. ПДВ) вноситься на поточний рахунок №2600750030 в Райффайзен Банк Аваль м.Києва, МФО 300335, ЄДРПОУ 33155839, одержувач КОФ СДП "Укрспец'юст". Гарантійний внесок (5% від стартової ціни, без ПДВ) у розмірі 2406,30 грн. вноситься на поточний рахунок №26007101051197 у Київській регіональній Дирекції "Райффайзен Банк Аваль", МФО 322904, ЄДРПОУ 30551713, одержувач СДП "Укрспец'юст". Торги призначені на 18 квітня 2007 р. об 11.00 за адресою: м. Вишневе, вул. Лесі Українки, 86. Остаточний термін подачі заяв 13 квітня 2007 р. до 12.00. Остаточна оплата за придбаний об'єкт здійснюється впродовж десяти робочих днів (без урахування вихідних та святкових днів) з дня затвердження протоколу про проведення прилюдних торгів. Майно реалізується за кошти в рахунок погашення заборгованості перед Безуглим Юрієм Володимировичем (м. Київ, вул. А. Корольова, 2-А, кв. 234). Довідки за телефонами: 200-87-09, 200-87-17, 200-88-18.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

визначити квоту і дату проведення чергового Збору КУН у жовтні 2007 року.

Того ж дня Голова КУН О. Івченко виступив на з'їзді НСНУ, оприлюднивши звернення Головного Проводу Конгресу до Президента щодо розпуску парламенту і проведення дострокових виборів.

Тема дострокових виборів домінувала також у виступі заступника Голови Конгресу Українських Націоналістів, народного депутата Євгена Гірника. На його думку, парламентські вибори необхідно проводити невідкладно. Електорат Партії регіонів на сьогодні значною мірою деморалізований – мітинг у Києві це красномовно продемонстрував. Люди мовчки стояли під біло-синіми прапорами, і практично ніяк не реагували на виступи своїх лідерів, які, в свою чергу, випрошують у Президента не оголошувати дострокових виборів, розуміючи, що, враховуючи зміну настроїв у суспільстві, цілком можлива їхня поразка і наша перемога. Між тим, переговорний ліміт себе вичерпав, універсали вочевидь не спрацьовують. А тому іншого виходу, ніж звертатися до народу з закликом підтримати необхідність проведення дострокових виборів, у нас нема. Йдеться не про Ющенка, Тимошенко чи Луценка, – йдеться про те, чи бути українцям господарями на своїй землі, а чи йти в малоросійське ярмо до сусідів.

Є. Гірник підкреслив, що він є прихильником створення правої сили, однак це – справа майбутніх, чергових виборів, нині ж часу на її формування, у разі проведення дострокових виборів, немає. Тому необхідна максимальна концентрація, об'єднання зусиль державницьких, національно-демократичних і ліберальних сил. Ми негативно ставимося до вербування наших сил, які намагаються здійснювати УНП і "Свобода". Маємо підтримувати Президента, адже це – єдина українська сила у владі, – заявив Є. Гірник.

Президія Головного Проводу КУН (зліва направо): Марія ОЛІЙНИК, Євген ГІРНИК, Олексій ІВЧЕНКО, Володимир БОРЕЙЧУК, Степан БРАЦЮНЬ.

Разом з тим, нам необхідно посилювати ідеологічну, пропагандивну роботу, розбудовувати партійні структури – незалежно від того, будуть чи ні проведені дострокові вибори, – підкреслив Є. Гірник. Він також висловив думку про необхідність частіших поїздок партійного керівництва регіонами, а також запропонував Голові Конгресу відвідати Івано-Франківськ і виступити перед виборцями і партійним членством зокрема. Нам дійсно потрібна дискусія на теми, що їх порушують у низових структурах, – заявив Є. Гірник.

Далі відбулося обговорення доповіді О. Івченка і співдоповіді Є. Гірника.

Зокрема, голова Львівської обласної організації Конгресу М. Вовк повідомив про нараду Президента з керівниками місцевих органів влади, що проводилася нещодавно. За його словами, практично всі керівники райдержадміністрацій, в тому числі зі Сходу і Півдня, підтримали Президента у його державницьких зусиллях, спрямованих на збереження демократичних пріоритетів у суспільстві. Нам необхідно, забувши про амбіції, об'єднати всіх, хто почуває себе українцями, у боротьбі з антиукраїнськими силами, – заявив голова етичної комісії КУН Я. Уйгурський. Він також підтримав думку про необхідність зустрічей голови партії в регіонах з людьми – з метою пояснення подій, які відбуваються, і позиції партії. Заступник голови Конгресу В. Борейчук у своєму виступі наголосив: життя показує, що лише коли ми консолідуємося з державницькими силами, ми можемо перемогти. Сьогодні необхідна консолідація, адже питання стоїть надзвичайно гостро: бути чи не бути Українській державі. В. Борейчук також порушив питання публікацій у пресі перебігу конференції в Івано-Франківську і закликав партійців проявляти мудрість і виваженість. У Верховній Раді відбувається брутальне, цинічне шахраювання, коли за допомогою грошей, залякувань здійснюється спроба ревізії народного волевиявлення, а Президента намагаються перетворити у малозначну політичну фігуру, – заявив член Головного Проводу М. Пшевлоцький (Львів). Це дає нам право говорити про необхідність розпуску ВР і проведення позачергових виборів. М. Пшевлоцький наголосив на необхідності консолідації всіх державницьких сил. Нам потрібно після розпуску парламенту провести всенародний референдум щодо майбутнього державного устрою, – заявив він. Торкаючись стратегічних перспектив, виступаючий наголосив на необхідності творення потужної правої політичної сили. КУН, на його думку, може виступити ядром цієї сили. Причому необхідно подбати, щоб це об'єднання було максимально правим, для чого треба мінімізувати присутність у ньому ліберальних сил. На думку керівника молодіжної референтури Конгресу В. Поповича, КУН має великі перспективи об'єднання радикальної націоналістичної молоді, і цей чинник необхідно використовувати в інтересах України. На виборах 2006 року ми змушені були об'єднуватися з ліберальними і космополітичними силами, – заявив голова Закарпатської обласної організації КУН П. Ференц. Так сталося, що нинішня опозиція є найбільш ліберально-космополітичною, а національні сили в парламенті практично не представлені. Нам треба творити потужну силу на правому фланзі політичного спектру, – заявив він. Голова Секретаріату КУН С. Брацюнь зокрема порушив питання проведення чергового, 8-го Збору Конгресу Українських Націоналістів, наголосивши при цьому, що навряд чи вдасться підготувати його проведення так, як дехто пропонує – на початку літа, оскільки для його підготовки не вистачить часу. С. Брацюнь запропонував перенести проведення Збору на осінь. В. Борейчук вніс пропозицію приурочити проведення Збору до 14 жовтня – відзначення 65-ї річниці створення УПА.

В обговоренні також взяли участь голова Вінницької обласної організації КУН В. Гусар, Харківської – Б. Дяків, Черкаської – Л. Гафінова, а також член Головного Проводу Р. Дідусь (Львів), які підтримали ідею розпуску парламенту і проведення дострокових виборів.

Закінчення на 4-й стор.

ЗАЯВА

Конгресу Українських Націоналістів "Про роль націоналістів у сучасній українській політиці"

У результаті брутальної експансії "кризової" коаліції у Верховній Раді України, її намагання неконституційним шляхом здобути конституційну більшість, здійснивши тим самим державний переворот, над українською державністю та українською нацією знову нависла смертельна небезпека.

В умовах новітніх політичних викликів особливо зростає роль українського націоналізму як послідовного і безкомпромісного захисника та виразника інтересів української нації.

Конгрес Українських Націоналістів як одна з перших політичних партій в сучасній Українській державі, спадкоємниця політичних рухів, що провадили національно-визвольні змагання українського народу протягом XX століття, вважає некоректними заклики окремих політиків про саморозпуск партії. Рівно ж неадекватними є інструктивні матеріали деяких партій щодо розпуску низових ланок і переманювання до себе членства Конгресу.

Головний Провід Конгресу вважає цю політику деструктивною, такою, що провокує розбрат і протистояння в лавах українських національно-патріотичних сил. Одночасно це вивільняє простір на правому фланзі українського політикуму для розгортання діяльності псевдонаціоналістичних сил, що за своєю суттю є складовою частиною "п'ятої колони" Москви, і не лише її, в Україні.

Головний Провід Конгресу стверджує необхідність існування та активної діяльності націоналістичної партії Конгрес Українських Націоналістів в українському політикумі і категорично відкидає можливість її розпуску як тепер, так і в майбутньому.

Головний провід КУН в умовах політичної кризи та загрози українській державності закликає до об'єднання зусиль всіх національно-патріотичних сил навколо національної ідеї, аби дати гідну відсіч антиукраїнському реваншу.

Закликаємо всі державницькі сили стати разом на захист української нації та Української держави як у акціях протесту, так і в наступних парламентських виборах, утворивши спільний політичний блок на засадах єдиної ідеологічної платформи, політичної, організаційної, морально-етичної коректності, паритетності відносин.

Разом ми переможемо!

Слава Україні! Героям слава!

Текст заяви КУН з питань освіти читайте на 6-й шпальті.

ЗАЯВА

Конгресу Українських Націоналістів з приводу прийняття Закарпатською обласною радою рішення "Про визнання національності "русин"

Конгрес Українських Націоналістів як політична партія, яка сповідує ідеологію українського націоналізму, послідовно й неухильно відстоює принципи національного солідаризму й консолідації українського народу.

Стаття 11 Конституції України наголошує, що цих принципів у своїй діяльності мають дотримуватися усі державні інститути влади. Немає сумнівів, що після довгих років бездержавності, колоніальної політики окупаційних режимів іноземних держав актуальність такого підходу для України є незаперечною.

Втім, з відновленням державності України у 1991 році іноземні спецслужби активізували діяльність, спрямовану на штучне роз'єднання української нації, спекулюючи на локальних етнографічних і традиційних історичних самоназвах (етнонімах) українців. У такий спосіб вони намагаються викликати дезінтеграцію українського етносу.

Конгрес Українських Націоналістів стурбований тим, що сьогодні ця розкольницька політика особливо активно проводиться у Закарпатській області. Користуючись культурно-побутовими особливостями, які не виходять за межі культурного ареалу українського народу (оскільки кожен регіон України має свої локальні особливості), іноземні спецслужби, інтереси яких збіглися із інтересами окремих бізнесово-номенклатурних угруповань Закарпаття, в черговий раз намагаються розіграти так звану "русинську" карту. Однак ми з усією впевненістю заявляємо, що політика розколу не відповідає устремлінням закарпатських українців. Національні змагання закарпатців у XX столітті, як і перепис населення у 2001 році, переконливо засвідчують, що українці Закарпаття вважають себе невід'ємною частиною української нації і прагнуть єдності та соборності Української держави.

7 березня 2007 року Закарпатська обласна рада своїм рішенням № 241 визнала національність "русин". Конгрес Українських Націоналістів заявляє, що це рішення є антидержавним, антиукраїнським та антиконституційним. Адже замість того, щоб утілювати в життя положення статті 11 Конституції України, в якій зазначено, що держава сприяє консолідації та розвиткові української нації, її історичної свідомості, Закарпатська обласна рада ставить під загрозу єдність українців.

Ми наголошуємо, що дане рішення є незаконним, оскільки обласна рада не має повноважень визначати нові національності, та антиконституційним, бо суперечить Основному Закону України. Про це чітко заявила Рахівська районна рада Закарпатської області у своєму рішенні від 22 березня 2007 року № 145 "Про ідентичність автохтонного населення Рахівського району", в якому вона просить центральні органи влади скасувати рішення Закарпатської обласної ради від 7 березня 2007 року "Про визнання національності "русин".

Конгрес Українських Націоналістів прикро вражений тим, що за це рішення на сесії Закарпатської облради голосували майже в повному складі фракції "Наша Україна" та "Батьківщина".

Не може не турбувати також те, що визнання русинів окремою національністю здійснено кулуарно, без участі громадськості, а проект рішення науково не обґрунтований, оскільки не проходив наукової експертизи.

Конгрес Українських Націоналістів заявляє, що рішення Закарпатської обласної ради спрямоване на створення міжнародно-правових умов територіального сепаратизму. Перший крок до цієї мети – проголошення того, що частина українців уже не є українцями, а окремим етносом.

Тому ми звертаємося до Служби Безпеки України, Ради національної безпеки та оборони України з вимогою посилити захист безпеки держави на теренах Закарпатської області у зв'язку з підривною діяльністю іноземних спецслужб та антидержавною позицією окремих посадовців та найманих політиканів.

Конгрес Українських Націоналістів закликає Президента України Віктора Ющенка, Верховну Раду України та Генеральну Прокуратуру України опротестувати рішення Закарпатської обласної ради і не допустити в майбутньому провокаційних рішень державних органів влади, спрямованих на розкол української нації.

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ

Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Смерть є найбільшим ворогом людей. Вона припиняє людську діяльність і перетворює на ніщо труди людини.

Звістка про Воскресіння Христа і донині така сама радісна і так само переповнює наші серця духовною радістю. Вона пронеслася по всьому світу і полонила душі віруючих людей. До неї горнуться всі стражденні й обтяжені недолею, шукаючи в ній душевного заспокоєння.

Воскресіння Христове спонукає нас боротися з гріхом. Воно запалює нас прагнути моральної чистоти, святості. Воно навчає нас бачити в кожній людині брата і сестру, образ і подобу Божу. Воскресіння Христове надихає нас на боротьбу проти неправди і кривди. Воно надихає нас на труд і побожне життя.

З істини Воскресіння Христового випливає і погляд на земне життя як на початок вічного життя. Ця істина спонукає християнина не тільки дбати про особисту духовну досконалість, а й активно брати участь у побудові такого суспільства, в якому пануватимуть мир і справедливість, братерська співдружність і достаток плодів земних.

Апостол Павло каже: "Браття мої, що тільки істинне, що чесне, що справедливе, що чисте, що любе, що гідне слави, що тільки чеснота й похвала, про те помишляйте" (Флп. 4,8). Ці слова апостола Павла повинні бути дороговказом для всіх нас, як треба жити і діяти в наш час. Не треба впадати у відчай, коли ми бачимо навколо себе несправедливість, неправедне збагачування, владолюбство та інші пороки сучасного світу. На Голгофі теж панували неправда і зло, але Христос Своїм Воскресінням переміг не тільки смерть, а й усіляке зло.

Історія вчить нас, що в житті завжди перемагають правда і любов, бо з ними Бог. Тому той, хто з'єднує себе з неправдою, приречений на поразку. Воскресіння Христове є яскравим доказом цього.

Вітаю вас, преосвященні архипастирі, всечесні отці, дорогі браття і сестри зі святом Воскресіння Христового! Поздоровляю з Пасхою Христовою Президента України Віктора Ющенка, Верховну Раду України, Уряд, Збройні Сили України, християн усіх Церков і весь український народ! Сердечно вітаю зі світлоносним святом все українство в усіх країнах світу, на всіх континентах Землі!

Нехай воскреслий Господь оновить наші духовні сили на добрі справи для блага утворення в Україні єдиної Помісної Української Православної Церкви, для подальшого зміцнення та процвітання Української держави і для покращення добробуту людей, на славу Господа нашого Ісуса Христа, Якому подобає всяка слава, честь і поклоніння на віки віків. Амінь.

Воістину Христос Воскрес!

ФІЛАРЕТ,
ПАТРІАРХ КИЇВСЬКИЙ І ВСІЄЇ РУСИ–УКРАЇНИ
Пасха Христова 2007 рік, м. Київ

ВЕЛИКОДНЕ ПРИВІТАННЯ

Блаженнішого Любомира, Верховного Архиєпископа Києво-Галицького Української Греко-Католицької Церкви

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Я згадав про храм, який споруджуємо на березі могутнього Дніпра, для того, щоб підкреслити, що незалежно від місця на земній кулі, де ми в ці дні святкуємо Воскресіння Христове, ми всі, що звернені обличчям до Патріаршого собору в Києві, – об'єднані. Наш храм – це не звичайна кам'яна споруда, це символ нашої єдності. Ми відчуваємо, що маємо щось спільне, що нас єднає одне з одним та з Господом Богом. На підставі ж такої єдності хочемо, відчуваємо потребу об'єднання далеко ширшого і глибшого, на яке сьогодні ми можемо тільки сподіватися і яке своїми молитвами й зусиллями хочемо приблизити.

Патріарший собор Христового Воскресіння нагадує нам важливий, ключовий момент в історії людства – Воскресіння Господа нашого Ісуса Христа, перемогу добра над злом. Уявімо собі тепер, що ми не тільки звернені обличчям до цього храму, а й дивимося також від храму. Стоїмо немов би плечима до нього, ідучи у світ, натхненні думкою, переконанням, святою вірою в Христове Воскресіння. Ми почуваємо себе посланцями, які мають нести у світ Добру Вістку про Воскресіння, які живуть, не тільки шукаючи спасіння і добра для себе, але як ті, кому доручено ділитися з усіма тою доброю новиною, що Христос воскрес.

Будьмо свідомі цього нашого завдання. Воно може бути реалізоване по-різному, залежно від обставин, у яких перебуваємо. Але зміст його однаковий: "Христос воскрес!". Бог є єдиним джерелом правди, який може всюди на земній кулі дати нам відповідь на пекучі питання щоденного життя, силу і відвагу робити те, що добре для нас і наших ближніх, хто б вони не були. Христове Воскресіння – це запевнення присутності Божої сили в нас, що здатна допомагати нам творити добро.

Вітаючи вас у цей святковий день Христового Воскресіння, з цілого серця бажаю, щоб у приналежності до храму на березі Дніпра ви знайшли для себе силу й розв'язання життєвих потреб. А водночас – мужність бути носіями Христової правди.

Христос воскрес!

Любомир
Дано в Києві, при Патріаршому соборі Воскресіння Христового
20 березня 2007 року Божого

ВЕЛИКОДНЕ ПОСЛАННЯ

архиєпископа Харківського і Полтавського Ігоря

Закінчення. Початок на 1-й стор.

З завмерлими серцями, зворушені відчуттям присутності повсталого з мертвих Ісуса, стоїмо ми перед розчиненими царськими дверима, вслухаючись в ангельську звістку: "Нема Його тут, бо воскрес" (Мт. 28:6). Кам'яні стіни, важкий камінь, збройна сторожа, печатка синедріону не втримали воскреслого Господа.

Скільки таких кам'яних печер зводила цивілізація смерти й насильства за тисячоліття її гордовитого протистояння Богові! Запроваджуючи тотальний контроль за людиною, поневолюючи її духовне життя, втручаючись у розвиток Церкви, держава перетворювалася на похмуру печеру, в якій вільна особистість прирікалася на духовну смерть. Від Вольтера до Хрущова самовпевнені ідеологи світської цивілізації пророкували близький час загибелі Церкви, а устами Ніцше вже проголошували: "Бог помер!" І хоча жорстока історія минулого сторіччя з усією очевидністю показала, до яких кривавих катастроф можуть допровадити богоборницькі ідеологічні експерименти, раз у раз – особливо перед Великоднем – з'являються все нові дешеві сенсації з нібито знайденою "могилою Ісуса" або розкритим "кодом да Вінчі", спрямовані на заперечення великої правди Воскресіння.

Ліберальна цивілізація відкидає традиційні форми насильства над людиною, проголошує цілковиту свободу особистости своєю найвищою метою, але при цьому творить нову, фальшиву систему цінностей, позбавлену Божої присутности. Світ декларативної свободи прагне замкнути християнську віру в кам'яному ґетто приватної релігійности, позбавивши суспільне життя будь-якого впливу Церкви. Войовнича політкоректність уже виявила себе в сміховинних спробах заборони прилюдного носіння натільного хреста в школах, видалення різдвяних ялинок із аеропортів. Набагато серйознішими наслідками новітнього лібералізму є руйнування інституту сім'ї, легалізація вбивства ненароджених дітей, захист евтаназії. Вже десятиріччями лунають заяви про створення "постхристиянської цивілізації", які так нагадують наївні спроби синедріону сховати реальність Месії за запечатаною кам'яною плитою гробу.

Ми живемо в тій частині Європи, яка щойно прагне прилучитися до західної демократії. Падіння комуністичних диктатур створило тут ілюзію повернення Церкви до вільного розвитку. Однак шістнадцятий рік життя без СРСР так і не звільнив нашу свідомість від печерних інстинктів, котрі сформувалися в часи животіння Церкви в підконтрольній владі ґетто. Посткомуністичні режими парадоксальним чином ріднить із західним лібералізмом прагнення підмінити вільну оздоровчу присутність Церкви в суспільстві тісним парадним майданчиком, насправді подібним до замкненої в'язничної печери. Печери, де немає місця сповідницькому служінню правді.

Та хіба справа лише в суспільному житті? Кожен християнин переживає спокусу самоізоляції, зведення релігійного життя лише до приватної молитви, більш чи менш частих відвідин храму, побожного читання та інших суто особистих духовних практик. Але наскільки штучне обмеження свідчень своєї церковности в сучасному світі задовольняє категоричну вимогу Євангелія: "Тож ідіть, і навчіть усі народи" (Мт. 28:19)?

"Нині все наповнилося світлом, небо й земля, і глибини підземні; нехай же святкує все творіння Христове воскресіння – ним бо воно стверджується", – співаємо в пасхальному каноні. Світло правди виривається з мороку печерної пітьми. Запрошуючи нас увійти до майбутнього воскресіння, Сам Господь дає взірець всепереможного сяяння світові. Це Христове, євангельське світло – виклик для кожного християнина. Виклик, що передбачає сміливе долання особистих страхів і упереджень, суспільних бар'єрів, штучних обмежень. Місія церковної людини нині – не ховатися зі своїми переконаннями, не зводити православ'я до рівня народної культурної традиції, а повсякчас нести світові світло пасхальної правди. Так, як колись відважно принесла його римському імператорові Марія Магдалина, слідом за якою ми радісно свідчимо в ці дні:

Христос воскрес!
Воістину воскрес!

† ІГОР
архиєпископ Харківський
і Полтавський

Пасха Христова р.Б.2007

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Закінчення. Початок на 2–3-й стор.

На засіданні Головного Проводу було обговорено питання ролі і впливів Конгресу у проведенні регіональної політики, а також проаналізовано становище обласних організацій (проведення статутної діяльності, розбудова осередків, планування роботи). З цього питання реферували голови обласних організацій: Тернопільської – В. Чибрас; Вінницької – В. Гусар; Дніпропетровської – М. Хоменко, голова Конгресу АР Крим В. Овчарук. Відбулося обговорення цього питання.

З інформацією про важливість сплати членських внесків виступив голова секретаріату Хмельницької обласної організації КУН О. Симчишин. Головний Провід доручив йому розробити спеціальну інструкцію щодо сплати членських внесків.

Заслухано інформацію В. Борейчука та С. Брацюня про виконання рішень Головного Проводу Конгресу щодо перереєстрації членства, членських внесків, поширення і передплати газети "Нація і держава" (з останнього питання реферував Б. Захаряк).

На засіданні Головного Проводу прийнято заяви, текст яких публікується.

Записав Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,
"Нація і держава"

НА МЕЖІ

ЗБЕРЕГТИ ДЕРЖАВУ

Антикризова більшість у Верховній Раді також поновила старий склад ЦВК зразка 2004 року. (Як відомо, головою ЦВК у 2004 році був Сергій Ківалов). Депутати коаліції звернулися до ПАРЄ з проханням провести термінові дебати щодо ситуації, що склалася в Україні, а також направили лист Президенту, в якому просять дезавуювати указ про розпуск парламенту. Крім того, депутати від коаліції направили в Конституційний Суд представлення про незаконність Указу Президента Віктора Ющенко про розпуск Верховної Ради.

Уночі з 2 на 3 квітня на екстреному засіданні уряду В. Янукович закликав Президента не оприлюднювати свій указ про розпуск парламенту, а "сісти за стіл переговорів". (Президент неодноразово і публічно ініціював проведення переговорів, однак самовпевнені спекулянти і шахраї, в очікуванні повної влади над країною і п'яніючи від загарбаних повноважень, зухвало і цинічно ігнорували пропозиції глави держави). На засіданні Кабміну ухвалено рішення про "звернення прем'єра до українського народу". Кабінет Міністрів підтримав постанову, прийняту у Верховній Раді коаліціянтами, про "незаконність Указу Президента". Також уряд заборонив виділення коштів на дострокові вибори.

Виступаючи на цьому засіданні, міністр оборони А. Гриценко заявив, що Збройні Сили підкорятимуться лише указам Президента Віктора Ющенка. А. Гриценко підтримав рішення Президента про розпуск парламенту.

Офіційні видання Верховної Ради – газета "Голос України", і Кабміну – газета "Урядовий кур'єр" у вівторок вийшли без тексту Указу Президента про розпуск парламенту і призначення дати дострокових виборів у парламент. Зрозуміло, що керівництво Верховної Ради і Кабміну свідомо заблокувало дану публікацію у своїх друкованих органах.

Разом з тим, Указ Президента про розпуск парламенту опубліковано у вівторок в офіційному виданні "Офіційний вісник Президента України", що означає, що Указ набуває чинності.

Інф. "Нації і держави"

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Іран, щоразу кидаючи виклик американцям, водночас щосили намагається переконати себе і своїх спільників у тому, що США будуть першими, хто програє від конфронтації в регіоні. Проте ця "психологічна війна нервів" рано чи пізно має завершитися – або капітуляцією однієї зі сторін, або прямим зіткненням. Оскільки Іран впевнено і вперто йде до остаточної конфронтації, можна сказати, що ймовірнішим усе-таки є військове зіткнення. Буде воно проведене з теренів Туреччини чи інших сусідніх країн – не таке й істотне питання. Хоча, відштовхуючись від прецедентів попередніх кампаній, можна очікувати, що перший етап вторгнення відбуватиметься з моря. А сухопутне – буде вже другим і третім кроками.

Третя світова війна може розпочатися 6 квітня о 4-й годині ранку. Саме на цей час Пентагон призначив бомбардування іранських об'єктів. Про це повідомили деякі російські ЗМІ, посилаючись на джерела в Ізраїлі. Щоправда, ізраїльтяни, в свою чергу, посилаються на джерела в російській розвідці. Суть отриманих даних в тому, що США повністю завершили підготовку до військової операції проти Ірану. Наразі неподалік від іранських берегів, у Перській затоці, а також на авіабазах у Туреччині та Іракові, дислокуються значні військові сили американців і їхніх союзників.

У разі нападу на Іран експерти не виключають розгортання великої війни, в яку можуть бути втягнуті сусідні країни – від Індії та Ізраїлю до Саудівської Аравії та Кавказу.

Віктор КАСПРУК

ГЕОПОЛІТИКА

ВЕЛИКА ГРА

У "трикутнику протистояння" США – Іран – Росія

ІРАН: ЗАНАДТО ВЕЛИКІ ПРЕТЕНЗІЇ І АМБІЦІЇ

Суть у тому, що нині фаза "холодної війни" з ісламським тероризмом поступово, але дуже впевнено переростає у стадію відкритої "гарячої війни", яка сьогодні, з урахуванням сучасних технологій, аж ніяк не може мати локального характеру. Бо і технології, зав'язані у цьому протистоянні, і сили, які тією чи іншою мірою втягнені в нього зі своїми інтересами і безпосередньою допомогою та участю, мають не локальний, а глобальний характер. Оскільки схоже, що Іран отримав усі базові технології, які використовує у протистоянні зі США, з одного джерела – колишнього СРСР і теперішньої Росії, то можна сказати, що це протистояння не так між Сполученими Штатами і ісламським тероризмом, який сьогодні великою мірою втілює Іран, а продовження (чи відновлення) колишнього протистояння тих-таки США, але тепер – уже з Росією.

Окремим питанням залишаються часові межі, в яких "холодне протистояння" може перерости в "гаряче", тобто у військовий конфлікт. За законами жанру, війна може розпочатися після вичерпання попередніх фаз протистояння. А фаза "холодного протистояння" себе ще далеко не вичерпала. З цього погляду, вона не може себе вичерпати протягом приблизно півроку. Початок фази "гарячого протистояння" ймовірний у часовому проміжку від п'яти до десяти місяців. Хоча, звісно, можуть з'явитися нові непередбачувані обставини.

Іранці не усвідомили одного: американці програють в Іраку тому, що намагаються воювати з противником за західними правилами ведення війни, а проти них самих ведеться війна без жодних правил. Американці не виявляють жорстокості, тому заколотники жорстокі до них та їхніх іракських союзників. Але стосовно Ірану може бути зреалізована зовсім інша гра. США ніколи не дозволять Ірану гегемонію на Близькому Сході і не допустять, щоб абсолютно неконтрольований і непередбачуваний Ахмадінеждад отримав атомну зброю.

І найбільше, чого не розуміють іранські лідери: можливе вторгнення до Ірану буде абсолютно не тотожним іракській операції США. Не слід чекати наземного вторгнення, швидше за все, це буде довготривала й масована повітряна операція (на зразок югославської), поєднана з діями невеличких спецпідрозділів. Після цього відбудеться відторгнення іноетнічних територій, котрі сьогодні входять до складу Іранської держави. Ахмадінеждад, повіривши у свої винятковість і талан, вирішив повести наступ проти США на всіх "політичних фронтах", не зрозумівши, що його не чіпали до пори до часу не через його далекоглядність та особливість, а тому, що для цього ще не настав слушний момент.

Зосередивши концентрацію своїх зусиль майже виключно на близькосхідному напрямку, американці приділяли небагато уваги іншим стратегічним для них регіонам світу. А Володимиру Путіну вдалося "приспати" пильність Джорджа Буша. Путінська Росія проводить дієву комбінацію з агресивної національної енергетичної політики і енергійної дипломатії. Фактом залишається те, що Росія за Путіна в сутичках, сварках та не завжди чесних іграх на полі енергетичного сектору наполегливо здобуває важелі, котрі націлені служити головному її стратегічному інтересу – поверненню колишнього статусу світової держави.

БАГАТОХОДОВІ ІГРИ КРЕМЛЯ

На перший погляд, ситуація виглядає такою, що політика Росії на Близькому Сході є більш продуктивною, більш результативною. І, принаймні, на оперативно-тактичному плані президент Росії Володимир Путін пожинає плоди перших перемог. Підтвердженням цьому можуть бути результати візиту Путіна на Близький Схід, де він уже не приховував своєї впевненості в тому, що ситуація буде розвиватися за його планами, і міжнародні переговори щодо близькосхідного регіону будуть іти за сценарієм Москви. Але питання полягає у тому: чи Путін може дійсно святкувати перемогу, і чи в реальності ситуація є саме такою, якою вона бачиться з Кремля?

Якщо повернутися до витоків сьогоднішньої ситуації на Близькому Сході, то, вже з позиції огляду на певний історичний проміжок, всі ті факти і події, що відбувалися за останні п'ять років, вказують на те, що гравцями у цьому конфлікті є не Іран, Ірак і навіть не "Аль-Каїда" з одного боку, і США з іншого. А Росія, з однієї сторони, і з іншої – США. Оскільки озброєння Іраку, а зараз Ірану, передання йому ядерних і ракетних технологій, навіть враховуючи проміжну ланку – Північну Корею, здійснює Росія. Передаються російські технології або технології колишнього СРСР, що є практично тим же самим.

Виглядає так, що Росія хоче поширення ядерної зброї – помірного, щоб зберегти російську ядерну перевагу, але достатнього, аби загрожувати безпеці США. Ядерна зброя Китаю, Індії, Північної Кореї та Ірану – це російські периферійні війни проти Америки. Замість фінансування війн Росія мовчки підтримує ядерні режими у Раді Безпеки ООН. Дешево та ефективно. Росія допускає розкрадання невеликої кількості своїх радіоактивних матеріалів, щоб тримати в напрузі США, але не допускає мародерства у великих розмірах, яке б представляло Росію державою, котра розвалюється, і не є здатною контролювати свій ядерний арсенал.

Впевненість у тріумфальному результаті такого "холодного" протистояння з боку Росії вселяють не лише ті успіхи, котрих, начебто, вдалося досягти, витіснивши, певною мірою, сьогодні США з позиції беззаперечного одноосібного світового лідера на позицію лідера, котрий може піддаватися як фізичним атакам терористів, так і психологічним атакам з боку світової спільноти. А також і те, що російський президент Путін цілком слушно, між іншим, вважає, що він має стратегічну перевагу в тому, що Росія не є безпосереднім гравцем на цій "шаховій дошці". Тобто ситуація схожа на ту, яка була – у зворотньому порядку – при вторгненні радянських військ до Афганістану. Коли США озброювали протилежну сторону, але безпосередньо у збройному конфлікті самі участі не брали.

КОЛИ "ПІДРОСТЕ ТРАВА"...

Поки що Росія має ту стратегічну перевагу, що вона не є безпосереднім учасником розіграшу, а лише "гравцем за шахівницею". І, безперечно, якщо ситуація буде розвиватися в межах цього сценарію, то США просто приречені на поразку, оскільки тут зрозуміло, що без докладання якихось надзусиль і застосування надзброї (включно до ядерної) здобути перемогу в такому тактичному оперативному плані США просто не здатні.

Проте це лише за умови міркувань саме у цьому ключі. Якщо ж (цілком гіпотетично, звичайно) допустити, що США мають в запасі також стратегічні ходи, а не лише Російська Федерація, котра має дуже потужний стратегічний хід, котрий полягає у безпосередньому входженні в конфлікт, то можна побачити, що США мають інший стратегічний хід і іншу стратегічну перевагу. Якщо згадати відому стратегему, котру китайський "великий кормчий" Мао Дзе Дун висловив у такому афоризмі: "Дати траві вище підрости, щоб було зручніше її скошувати", то можна припустити, що саме у підростанні "трави", котру сіє Москва, може полягати стратегічний розрахунок Америки.

"Трава" на сьогодні виросла, і зрозуміло, чиї "вуха" стирчать за конфліктом на Близькому Сході. Хто передавав технології і якої виграшної стратегії добивається Росія у цьому конфлікті. Стратегія полягає у тому, щоб зберігати джерела напруженості по всіх регіонах, котрі багаті на енергетичні ресурси. Тут можна згадати, що джерело напруженості з'явилося не лише у близькосхідному регіоні, а й у регіонах, котрі багаті на вуглеводи поблизу США (варто згадати лише про Венесуелу). А також, взявши до уваги, що вся стратегія подальшого домінування базується саме на енергетичній перевазі, неважко зрозуміти, що саме цій стратегії відповідають всі оперативні тактичні ходи у конфлікті. Як у близькосхідному, так і, фактично, латиноамериканському. Але саме це є вразливою стороною стратегії і тактики Кремля. Адже не треба забувати, що саме покладання на енергетичні ресурси почало "завалювати" набагато потужніший і набагато самодостатніший Радянський Союз у середині 80-х, коли різко впали ціни на енергоносії.

Власне кажучи, ці тактичні ходи Росії на Близькому Сході і в Латинській Америці, і, певною мірою, по всьому світу мають на меті заблокувати можливість стратегічного домінування Сполученим Штатам. Задля цього на тактичному рівні створюються і підтримуються джерела напруженості, технологія котрих апробована на теренах самої Російської Федерації – в Чечні, на Кавказі, і, власне кажучи, в усіх інших колишніх радянських республіках, включно з Україною, в якій постійно штучно збурюються джерела напруженості, що не дає можливості Україні вести самодостатню і незалежну політику.

Проте сподіватися на те, що цього не розуміють в аналітичних службах США, мабуть, є дуже наївним. Повторюючи тезу, що "трава вже підросла", треба чекати на адекватну відповідь з боку США. Якою вона може бути? Власне кажучи, дуже важко спрогнозувати її, оскільки це є відповідним ноу-хау і надзвичайним секретом, але, знову-таки ж гіпотетично, можна припустити, що зусиллями спецоперацій – не силових, а саме інформаційно-соціально-політичних на теренах Близького Сходу, підкріплених беззаперечно військовою потугою, вдасться короткими і влучними ударами "перевернути" ситуацію. Знову-таки, з допомогою певних економічних та інформаційних кроків можна "переломити" ситуацію також і в Латинській Америці. Тоді Росія зазнає нищівної поразки своєї підбурюючої стратегії...

ЗАЯВА
КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Конгрес Українських Націоналістів заявляє про свою стурбованість ситуацією, яка складається у системі вищої освіти України. Непослідовність реформ, які впроваджує міністр освіти та науки соціаліст Станіслав Ніколаєнко, призводить до хаосу навчального процесу.

Горезвісний наказ № 84 Міносвіти "Про затвердження умов прийому до вищих навчальних закладів" спричинив хвилю протестів українського студентства. В сучасних умовах високої корумпованості вищої школи принцип, за яким студенти мають складати вступні іспити в магістеріум після отримання диплома бакалавра, відкриває нові шляхи отримання хабарів для адміністрацій і викладачів вищих навчальних закладів.

Конгрес Українських Націоналістів наголошує, що реформування вищої освіти в Україні повинно бути комплексним і послідовним. Наша держава, приєднавшись до Болонської декларації, заявила про своє прагнення створювати спільний із Європою освітньо-науковий простір. Втім, недолугі чиновники виявляються наразі неспроможними вибудувати чітку схему реформування освіти в Україні.

Ми вимагаємо від Міністерства освіти і науки України скасувати наказ № 84, доки не будуть внесені зміни до Закону України "Про вищу освіту", якими бакалаврська програма буде прирівнена до вищої освіти.

Нагадуємо міністру-соціалісту Ніколаєнку, що в українській освіті є не менш нагальні і болючі теми, які сьогодні ігнорують високопосадовці Міносвіти. Це, зокрема, питання рівня сільської освіти, комп'ютеризації шкіл, українізації навчання на Сході, Півдні і в Криму, подолання корупції у вищих навчальних закладах тощо.

Конгрес Українських Націоналістів заявляє, що контролюватиме процес реформування освіти в Україні і завжди буде відстоювати інтереси українських студентів.

У разі невиконання наших вимог наполягатимемо на відставці міністра освіти Станіслава Ніколаєнка.

 ПОВЕРНЕННЯ

ЧЕРЕЗ ДЕСЯТИЛІТТЯ
Ім'я полеглого бандерівця засяяло на сільському кладовищі

В. ТРОФІМЮК

Великдень у 1943 році припав на 25 квітня. Напередодні в село Твердин Лукачинського району на Волині прибула група повстанців, близько двох десятків вояків, які зупинилися на нічліг у місцевій школі, що стояла на околиці села неподалік від лісу. На світанку вони були підняті по тривозі: стало відомо, що школу оточують озброєні німецькі вояки. Миттєво були зайняті позиції на краю лісу, зав'язався бій. Зрештою, повстанці перемогли, втративши двох бійців, котрих у той же день поховали на місцевому кладовищі.

Скільки полягло ворогів, невідомо. В школу повстанці повернулися з трофеєм – автомобілем і з полоненим німецьким водієм. В машині привезли тяжко пораненого товариша, справжнього імені якого не знали: в тих обставинах бійці УПА користувалися тільки псевдонімами. Поранення у воїна було важке, вибухом гранати був понівечений весь правий бік. Через півгодини він помер. Перед тим встиг тільки сказати своє ім'я і звідки він. Тіло було покладено у місцевій церкві з метою упізнання, але ніхто так і не наважився упізнати загиблого. Через три дні повстанці поховали його з належними військовими почестями на місцевому цвинтарі.

Про все це пощастило дізнатися аж влітку минулого року завдяки мешканцям Твердина, тепер уже сивочолих, а тоді ще дітей, підлітків, які, як і всі діти, завжди були всюдисущі і всезнаючі. Вони на власні очі бачили всі події, які відбулися того далекого дня в їхньому селі. Бачили вони і ставного, чорнявого юнака з блакитними очима, який помер на їхніх очах. Вони показали і точне місце поховання вояка.

Довгі роки могилка з хрестом без імені сіріла край дороги на сільському кладовищі. Люди під час поминок не обходили її стороною, священик читав молитву над безіменним похованням.

Та з роками дерев'яний хрест завалився і десь подівся, а могилка загубилася у чагарнику.

Звістка про загибель юнака докотилася до батьків. Розпачу їхньому не було меж: зовсім недавно він був поруч з ними – молодий і здоровий, надія і опора, радість і гордість сім'ї. Обдарований і працьовитий, він блискуче закінчив Луцьку українську гімназію, учительський інститут, працював учителем у школі. Грав на багатьох музичних інструментах, в тому числі і на бандурі. Писав вірші, які часом друкувалися в луцькій періодиці, малював. Дуже хотілося рідним поїхати на дорогу могилу, забрати тіло для поховання туди, де він виріс. Але в той час годі було і думати про це, бо радянська репресивна машина всю сім'ю могла б знищити. Про вбитого родича-бандерівця і словом не можна було обмовитись.

...Давно померли батьки, померла одна із сестер, так і не відвідавши братову могилку, хоча згадувала його повсякчас зі сльозами на очах. Аж влітку минулого року, з Божою поміччю, з'явилася можливість у другої сестри і племінників провідати дороге серцю місце вічного спокою близької людини. Старожили села пригадали полеглого юнака, описали безпомилково його зовнішність і обставини подій квітня 1943 року, які для села стали вікопомними. Вони ж точно вказали місце поховання. Там залишився тільки невеликий горбочок, зарослий барвінком. Могилку відновили і впорядкували, поставили хрест, на якому, нарешті, з'явилося ім'я – Євген Іванович Трофімюк. Так завершилася історія народження, життя, загибелі, втрати імені і віднайдення його на місці вічного спочинку незабутнього вояка Української Повстанської Армії.

Царство небесне йому і вічная пам'ять тих, хто не байдужий до слави героїв, що загинули за нашу свободу і незалежність, за мирне небо, за тепле сонечко і весняне пробудження кожного Божого року.

P. S. Хотілося б віднайти учасників (або їхніх близьких) того бою навесні 1943 року в селі Твердині Локачинського району. Хай би вони точніше розповіли про обставини цих подій. Адже щонайменше двоє загиблих бійців УПА спочивають десь у безіменних могилах на сільському цвинтарі у Твердині. Людяність і вдячна пам'ять вимагають, щоб їхні імена теж були підняті із забуття. Тож, якщо хтось пам'ятає якісь факти, просимо дати знати про себе чи надіслати до редакції свої спогади.

 ЦЕ НАША ІСТОРІЯ

СОБОРНА ПАМ'ЯТЬ УКРАЇНИ

1 квітня

170 років тому (1837) народився Василь Тарновський, український культурний діяч, меценат, колекціонер. Помер 25 липня 1899 року.

140 років тому (1867) народився Микола Василенко, український громадсько-політичний і державний діяч, історик держави і права, академік ВУАН (з 1918), дійсний член НТШ (з 1911). Помер у 1935 році.

100 років тому (1907) у селі Дорожів теперішнього Самбірського району Львівської області народився начальник Головного штабу УПА генерал-хорунжий Дмитро Грицай ("Перебийніс"). Схоплений під час переходу через Чехословаччину на Захід, трагічно загинув у Празькій тюрмі 22 грудня 1945 року.

90 років тому (1917) делегація українців Петрограда в складі Олександра Лотоцького, Михайла Корчинського, Максима Славинського, студента Чечеля, членів ради депутатів солдатів і робітників столиці Гайдара і Лободи нанесла візит голові Тимчасового уряду князю Львову, перед яким уперше поставлено національні домагання нашого народу. Після цього засновано Українську Національну Раду в Петрограді, а в Петроградській раді робітничих і солдатських депутатів українці створили національну фракцію.

90 років тому (1917) у Петрограді відбувся парад військ столичного гарнізону, на якому юнкери Павловського училища піднесли транспарант "Згинуть наші вороги!"

90 років тому (1917) у Києві відкрилася перша українська гімназія.

75 років тому (1932) помер Володимир Різниченко, український геолог, академік АН УРСР. Досліджував Середню Азію та Казахстан, описав понад 150 льодовиків Алтаю та Тянь-Шаню, а також Середнє Придніпров'я. Народився 18 жовтня 1870 року.

70 років тому (1937) помер один з основоположників фізіології сільськогосподарських рослин Євген Вотчал. Створив школу українських ботаніків-фізіологів. Народився 26 жовтня 1864 року.

2 квітня

230 років тому (1777) помер Максим Березовський – український композитор і співак, один із творців українського хорового стилю в духовній музиці, автор першої в історії української музики опери. Народився 27 жовтня 1745 року в м. Глухові.

90 років тому (1917) призначено комісарів Тимчасового уряду в українські губернії: Суковкіна – Київську, Лівицького – Полтавську, Іскрицького – Чернігівську, В'язлова – Волинську, Тимошенка – Харківську, Степуру – Подільську, Герберга – Катеринославську.

90 років тому (1917) у Києві відбулася 100-тисячна маніфестація на підтримку українського національно-визвольного руху.

90 років тому (1917) у Києві відбувся Перший Всеукраїнський з'їзд учителів, на якому створено Головну Українську шкільну управу.

85 років тому (1922) народився український графік Сергій Адамович, автор ілюстрацій до творів "Земля" О. Кобилянської, "Борислав сміється" І. Франка, "Кров людська не водиця" М. Стельмаха тощо.

65 років тому (1942) у Празі помер відомий український державний і громадський діяч професор Кость Мацієвич. Народився 18 травня 1874 року.

55 років тому (1952) на засланні в Сибіру помер єпископ УГКЦ Микола Чарнецький.

4 квітня

125 років тому (1882) в містечку Нова Басань Козелецького повіту Чернігівської губернії народився громадський і політичний діяч, один з організаторів українського національно-культурного й громадського життя на Зеленому Клині Юрій Глушко-Мова. Помер восени 1942 року в окупованому нацистами Києві, похований на Лук'янівському цвинтарі.

85 років тому (1922) в Києві помер антрополог і етнолог Олександр Алешо. Народився 21 лютого 1890 року на цукроварні "Грушки" Балтського повіту Подільської губернії (тепер – Одеська область).

60 років тому (1947) помер композитор, літературознавець, засновник українського етномузикознавства Філарет Колесса. Народився у 1871 році на Львівщині.

5 квітня

155 років тому (1847) за участь у діяльності Кирило-Мефодіївського братства у Києві заарештовано Тараса Шевченка.

125 років тому (1882) народився український історик, публіцист, активний політичний діяч, повноважний міністр і посол Української держави в Австро-Угорщині В'ячеслав Липинський. Помер 14 червня 1931 року в Австрії, похований у с. Затурці на Волині.

65 років тому (1942) помер визначний педагог-історик, поет і журналіст Василь Пачовський. Народився 12 січня 1878 року в селі Жуличах неподалік Золочева в Галичині.

60 років тому (1947) ЦК КП(б)У ухвалив чергову постанову про посилення боротьби з українським націоналістичним підпіллям у західних областях УРСР.

15 років тому (1992) Указом Президента України Чорноморський флот оголошено українським.

15 років тому (1992) Президент України Леонід Кравчук видав Указ про створення Військово-Морських Сил.

7 квітня

90 років тому (1917) у Ташкенті за ініціативою Івана Опокова і Костянтина Ванченка-Писанецького створена Туркестанська Українська громада.

90 років тому (1917) українці-військовополонені табору Фрайштадт в Австрії звернулися до Тимчасового уряду з підтримкою революційних перетворень і вимогою надати автономію Україні.

90 років тому (1917) у Києві вийшло перше число газети "Нова рада", в якому вміщено програмну статтю М. Грушевського "Велика хвиля" та відозву ради ТУП.

50 років тому (1957) на засланні в Сибіру помер єпископ УГКЦ Петро Вергун.

8 квітня

125 років тому (1882) у Вільно народився видатний український державний діяч і науковець, член НТШ Дмитро Дорошенко. Помер 19 березня 1951 року в Мюнхені.

120 років тому (1887) у Бережанах в Галичині народився відомий український громадсько-політичний діяч, член Конституанти й Української Національної Ради у Львові та державний секретар праці й суспільної опіки ЗУНР Антін Чернецький.

100 років тому (1907) у Станіславові народився засновник, адміністратор і актор Українського театру малих форм ім. В. Блавацького в Австралії Ярослав Андрухович. Помер 1 лютого 1975 року в Порт Ноарланзі (Австралія).

9 квітня

125 років тому (1882) народився український історик, архівіст і геральдознавець Вадим Модзалевський. Помер 3 серпня 1920 року.

11 квітня

410 років тому (1597) у Варшаві страчено одного з ватажків козацького повстання 1594-1596 років Северина Наливайка. Народився близько 1560 року.

75 років тому (1932) Механік тресту "Кадіїввугілля" винахідник Олексій Бахмутський створив перший у світі вугільний комбайн.

60 років тому (1947) в одному з підземних шпиталів на Перемищині загинули референти ОУН Леся Гайдукевич ("Богдана") і Ярослав Солган ("Нехрист") та кільканадцять поранених вояків УПА.

Підготував Володимир СЕРГІЙЧУК, професор, доктор історичних наук

Закінчення у наступному числі.

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

ПОВАЖАЙМО СЕБЕ!

Андрій ПАХОЛКІВ

Народ вмирає, якщо не знає свого минулого.
Шарль де Костер

Шлеї колоніального рабства, які тягла Україна протягом століть, залишили на її національній свідомості багато ран, які ще й досі не загоїлися. Серед них найнебезпечнішими є втрата історичної пам'яті та брак самоповаги – адже того, хто не шанує себе, не поважають інші. А шанувати себе українцям є за що! Саме тому наші сусіди так хотіли б, щоб ми якнайбільше забували із свого минулого. І не пам'ятали, скажімо, що назва Русь вкрадена злодійкуватим "братом"-московитом, що Соломія Крушельницька – то не польська співачка, а таки українська, що українцями були і Корольов, і Короленко, і Гоголь, і предтеча Рентгена Іван Пулюй; що на основі розрахунків українця Юрія Кондратюка ділові американці запустили до Місяця "Аполлон-9", а один з керівників цієї програми – Джон Хубольт – визнав: політ перших у світі астронавтів здійснили "трасою Кондратюка"; що першовідкривачем електронного телебачення був син українського письменника Павла Грабовського Борис; що... та багато чого хотіли б вони, щоб ми забули. Зокрема і мову свою, яку вже давно видатні лінгвісти світу визнали однією з наймилозвучніших мов планети (але її – тепер державну – дозволяють собі "забувати" численні депутати ВР!).

Де коріння того, що ми не вміємо поцінувати самих себе і гордитися тим, що залишили нам у спадок наші предки?

"Комплекс меншовартості" гордій "козацькій нації" почав насаджуватись одразу ж після того, як вона дала себе "в руки взяти" сусідам-московитам. Уже у 1720 р. з'явився указ про заборону друкування книг українською мовою. А далі були: указ 1804 р. про заборону вчитися українською мовою, Валуєвський циркуляр 1863 р., Емський указ 1876 р....

Радянська імперія успішно продовжила процес руйнування української Нації. У кривавій вакханалії терору НКВС Україна втратила лише за десятиріччя (1930-ті роки) до 80 відсотків своєї творчої інтелігенції і не менше 7 мільйонів селян у голодоморі 1932–1933 років! А потім її, заціпенілу від жаху, товкли разом з іншими народами у ступі під назвою "нова історична спільність", щоб витворити міфічний і безликий радянський народ. Найменший вияв поваги до рідної мови, історії, звичаїв вважався "українським буржуазним націоналізмом" і випалювався "кальоним железом".

В наші дні Росія, відчуваючи, що Україна таки назавжди виривається з її "братніх" пазурів, розгорнула шалену кампанію проти нашої Незалежності. Щоденно дев'ятим валом котиться на Голови українців океан бруду, брехні, інсинуацій (преса, радіо, телебачення). Уся ця істерія має на меті дві речі – посіяти в душах українців зневагу (до самих себе) і зневіру (у можливості жити у власній державі).

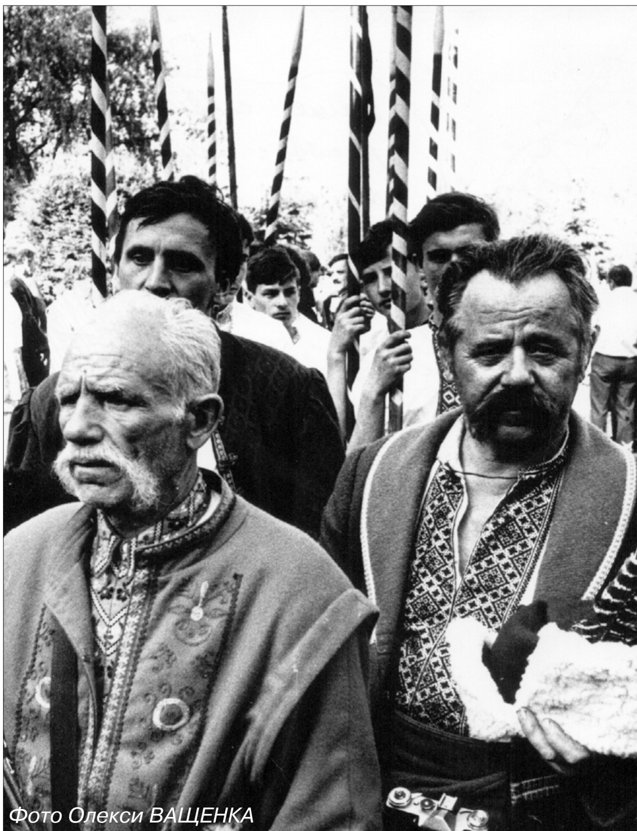
Багато ЗМІ України працюють у тому ж ключі – проти власної держави і її корінного народу (річ нечувана у світі!). Замість того, щоб вчити громадян української мови, наше телебачення тиражує силу-силенну "суржикових" передач, які принижують гідність українців і створюють українцеві імідж такого собі пришелепуватого селюка.

Антиукраїнська преса в Україні займає "активну позицію" у справі обпльовування національних святинь. Ось "Киевские Ведомости" обливають брудом нашу геніальну Лесю, а он бузиновий кіллер намагається із газетних шпальт поцілити у саме серце України – Шевченка (о, негіднику, яка ж слаба бузинова зброя проти постаті могутнього Тараса!).

Відчувши себе українцями, ми повинні поважати себе та гордитись своєю нацією! І пам'ятати, що маємо щастя належати до мудрого і могутнього народу, корені якого входять у глибину століть. Про це зокрема нагадав нам Папа Іван Павло II під час свого візиту в Україну. З великою повагою він згадував у своїх промовах велетнів духу нашого – князя Володимира Мономаха, Петра Могилу, Г. Сковороду, Тараса Шевченка, Андрея Шептицького, Йосипа Сліпого....

Варто нагадати його слова, які він сказав на львівському летовищі, прощаючись з Україною: "Дякую тобі, Україно, що оборонила Європу своєю невтомною та героїчною боротьбою проти загарбницьких орд... Хоч болять ще незагоєні жахливі рани, отримані протягом нескінченних років пригноблення, диктатури, тоталітаризму, під час яких заперечувались та зневажались людські права, ти, український народе, з довір'ям дивись у майбутнє. Це час сприятливий! Це час надії та відваги".

З далекого XI століття дійшов до нас перший зразок українського письма. Це – підпис киянки Анни Ярославни, дружини французького короля Генріха I, королеви Франції. Незабаром почали писатися на Україні перші наукові та філософські твори.

Фото Олекси ВАЩЕНКА

Потяг до знань, до європейської культури завжди був притаманний українцям. В часи похмурого середньовіччя, коли сусіди московити ще перебували у сфері татаро-монгольських впливів, у списках студентів кращих європейських університетів знаходимо велику кількість українців. А один із них – Юрій Дрогобич – у 1481 році став ректором Болонського університету. Освіченістю "козацького народу", зокрема жінок, захоплювався сирійський архидиякон Павло Алепський, який у 1653–1656 рр. подорожував Східною Європою.

Від XVII ст. починається потужний вплив української культури і науки на так званого "старшого брата". Аж до часів Ломоносова московити вчилися з української граматики Мелетія Смотрицького. Закладаючи підвалини вищої освіти в Московщині, Петро I у 1701 р. викликав до Москви вихованця і професора Києво-Могилянської академії Стефана Яворського і доручив йому організацію академії, яка б відповідала тогочасним вимогам. Так постала – на зразок Київської – Слов'яно-греко-латинська академія.

Того ж року київський митрополит Варлаам Ясинський повідомляє Петру I, що, "виконуючи монарший наказ", відправляє у Москву шістьох учителів Київської академії. Всього за період від 1701 р. до 1762 р. "запрошено" Москвою 95 викладачів і студентів старших класів Київської академії. Посаду ректора Московської академії займало в цей час 21 чоловік, і з них 18 – українські вчені. Відповідно, за цей період префектів було 25 чоловік, з них 23 – українці. Абсолютна більшість шкіл, які виникли в Росії у першій половині XVIII ст., була заснована українцями: латинська школа у Ростові Великім (1702) – Дмитром Туптaлом, слов'яно-російська в Тобольську (1703) – Філофеєм Лещинським, смоленська школа (1715) – Дорофеєм Коротковичем, Олександро-Невська в Петербурзі (1721) – Феофаном Яновським і т. д.

Багато українських вчених заповіли свої бібліотеки тим школам Росії, де вони працювали (Феофан Прокопович, наприклад, віддав 3000 своїх книг Невській та Новгородській школам).

Варто назвати бодай кількох найвидатніших українців, які в пізніші часи прославилися, працюючи на ниві російської культури, науки, мистецтва. Це композитори Д. Бортнянський, М. Березовський, А. Ведель; художники Д. Левицький, В. Боровиковський, А. Лосенко; медики П. Загурський, О. Шумлянський, Н. Максимович-Амбодик; математики М. Остроградський, В. Буняковський; лінгвіст О. Потебня, педагог К. Ушинський, юрист і історик М. Ковалевський, мінеролог і геохімік, основоположник вчення про ноосферу академік В. Вернадський та багато інших.

Так, мав рацію І. Франко – ми часто були "тяглом у поїздах бистроїзних" інших народів. Бо не було у нас рідного дому – власної держави. Маємо свого класика навіть у... японській літературі. Це українець з Білгородщини Василь Єрошенко. Його творчість широковідома і в Китаї. У японців він зветься Айлосяньке.

Але існує багато й протилежних прикладів – численні діячі культури, не будучи етнічними українцями, горнулись до України і вибирали для своєї діяльності царину нашої культури (на сором тим українцям, які цуралися свого). Тут вони "знаходили себе" і зробили свої імена безсмертними. Україна стала їм матір'ю. Вони працювали для неї, терпіли, часом навіть гинули за неї. Я запитую себе – чому? Що міг дати їм народ, розіп'ятий між кількома державами? Славу? Багатство? Почесті? Очевидно, на боці нашого народу є якась велика правда і моральна велич, що притягували їх. Згадаймо імена хоча б деяких із них.

Агатангел Кримський
(1871–1941)

Академік, філолог, історик, український поет і письменник, професор Московського університету та Лазаревського інституту східних мов, дослідник української мови та діалектів, головний редактор російсько-українського словника, перекладач Сааді і Хафіза, Джемії і Фірдоусі, Гайне і Байрона. Разом із В. Вернадським у 1918 р. організовував Українську Академію Наук. На Сході (зокрема в Туреччині) А. Кримського шанують за глибокі розвідки з тюркології, а араби поважають як свого видатного мовознавця. Лев Толстой згадував, що Коран він вивчав "по Кримському". Батько А. Кримського – білоруський міщанин, вчитель. Походив із стародавнього татарського роду, що в кінці XVII ст. переселився із Бахчисараю в Литву. Мати – литовська полька. "Хоч я родом не вкраїнець, – писав А. Кримський, – але цілком поукраїнився, так, що, наприклад, звуки вкраїнської пісні доводять мене аж до сльози". Він знав близько 60 мов, але за рідну вибрав собі українську!

На фоні велетенської постаті цієї людини просто жалюгідними виглядають потуги теперішніх "мовознавців" принизити державну мову України (на думку одного з таких "лінгвістів" В. Гриньова, вища освіта українською мовою не може вважатися... повноцінною (?!). Що тут вже казати про недоумка Левченка і йому подібних.

Вільгельм ГАБСБУРГ
(1895–1951)

Австрійський архикнязь, престолонаслідник, внук імператора Франца Йосифа. А для України він один з її поетів – Василь Вишиваний, автор збірки поезій "Минають дні". У 1918 р. він командував австрійською армійською частиною, до якої належали Січові Стрільці. За Директорії полковник УСС Вільгельм Габсбург працював у міністерстві військових справ. Українську мову вивчив самостійно.

У серпні 1947 р. цей "український буржуазний націоналіст" був схоплений у Відні радянськими спецслужбами і вивезений в СРСР, де й загинув у концтаборі. Вперше малий Вільгельм познайомився з життям і побутом українців, коли мав 12 років. Жив він тоді у селі Живець у Західній Галичині. Це знайомство переросло у велику любов до України, якій він, зрештою, віддав своє життя.

Володимир Антонович
(1834–1908)

Цей видатний український історик походив із польської шляхти. У своїй "Сповіді" він писав: "судилося мені родитися шляхтичем на Україні. Дитиною у мене були всі навички панів, і довго я тримався всіх станових та національних упереджень тих людей, поміж якими виховувався". Зрештою він, як і Тадей Рильський та інші так звані "хлопомани", зумів знайти у собі сили, щоб повернутись у лоно українського народу, який став йому рідним, а потім вельми прислужився йому.

Михайло (Майк) Йогансен
(1895–1937/8?)

Був шведом за походженням. Поет, прозаїк, сценарист, теоретик літератури і мовознавець. Брав участь у складанні правопису української мови. Йогансен є автором проекту латинізації українського письма. Знищений, як і тисячі інших українських інтелігентів, радянською репресивною машиною.

Софія Русова
(1856–1940)

Також походила із шведського роду Ліндфорсів. Мати – француженка. Має великі заслуги перед Україною в галузі педагогіки. Була активною громадською діячкою і однією з піонерок жіночого руху в Україні. Професор університету в Кам'янці-Подільському та Українського вищого педагогічного інституту у Празі.

Освальд Бургардт – Юрій Клен
(1891–1947)

Український поет неокласик. Народився в німецькій сім'ї. Батько – Фрідріх Бургардт, купець, мати – прибалтійська німкеня. Глибокий знавець українського слова. Зазнав важких поневірянь у "сонячній країні Рад". У 1931 р. емігрував за кордон і став одним з найвидатніших поетів нашої діаспори. Перед картинами його поеми "Попіл імперій" бліднуть образи Дантового пекла.

Наталена Королева
(1888–1966)

Народилась у селі Сан-Педро-де-Карденья в Іспанії. Мати походила із старовинного іспанського роду, батько – граф Дунін-Борковський, з дитинства жив у Парижі. Друкуватись почала в 16-річному віці у Франції. Українською мовою стала писати щойно маючи понад 30 років. В її автобіографічній повісті "Без коріння" (низка спогадів з Києва) є, зокрема, цікаві сторінки, присвячені композиторові М. Лисенку.

Ніхто з перерахованих тут постатей не був українцем за походженням. Але всі вони гаряче любили Україну і шанували її народ.

Нехай це буде для нас, українців, матеріалом для роздумів і, можливо, допоможе комусь ліквідувати у собі найстрашніший із наших дефіцитів – дефіцит національної гордості.

м. Львів

ПЕРІОДИКА

"ВСІ МАЛЯТА – АНГЕЛЯТА!" –

стверджують нові дитячі національно-християнські журнали "Ангелятко" та "Ангеляткова наука"

Інна ВОЛОСЕВИЧ,
"Нація і держава"

Наприкінці минулого року малята-дошкільнята отримали нові українські журнали – "Ангелятко" та "Ангеляткова наука", і вже з січня 2007 р. їх передплатили у кожній області України (крім Дніпропетровської і Криму – промовистий факт, чи не так?). Це при тому, що торгові мережі Донецька, Луганська, Дніпропетровська навідріз відмовилися брати журнали на реалізацію – мовляв, українські видання не продаються. Натомість люди, не маючи змоги придбати журнали у кіосках, передплатили їх. Редакція безкоштовно розіслала журнали бібліотекам, дитячим садкам, сиротинцям. За відгуками вихователів і батьків, дітям вони дуже подобаються, деякі з них навіть засинають із журналами.

Дитячі видання – це передусім малюнки, великі й яскраві, смішні й зворушливі. Нові журнали ілюструє молода talanovita художниця Мар'яна Фляк, і їй вдається зробити так, що діти годинами роздивляються малюнки.

"Ангелятко" та "Ангеляткова наука" – це наразі єдині національно-християнські журнали для дітей від 3 до 6 років. Видання ставлять собі за мету виховання духовності та патріотизму, але без жодної дидактики, настанов і повчань!

"Ангелятко" – це добрі й веселі, а насамперед цікаві казки, вірші, пісеньки, комікси. Журнал прагне привчити дитину до книжки, а зробити це можна лише за допомогою якісних літературних текстів. І насамперед це стосується художніх творів, що спрямовані на національне та християнське виховання. В жодному разі такі твори для дітей не повинні бути нудними та моралізаторсько-дидактичними. Творці журналу з успіхом вирішують цю проблему (наприклад, у лютневому номері "Ангелятка" в неординарній казковій формі розповідалося про День рідної мови та свято Стрітення). І те, що журнал передплачують у Донецькій, Луганській, Харківській, Одеській областях – найкраще цьому підтвердження. На думку редакції журналу, це також засвідчує тенденцію до відродження української мови в таких регіонах, де її було фактично знищено в радянські часи.

Пізнавальні оповідки знайомлять дітей із найцікавішими сторінками історії України доби Київської Русі та Запорозької Січі. Інтелектуальні завдання в кожному числі дають знання про навколишній світ, розвивають логічне мислення, спостережливість, кмітливість. А іграшки-саморобки (ангел-охоронитель, вертеп, годівничка для синички тощо) у кожному журналі підштовхнуть дитину до творчості, бажання зробити щось своїми руками.

Герої журналу – веселі ангелята Мудрагелик, Акварелька, Чомулька, Шустрик, Говірко, Домісолько і Контрабасик. Кожен з них має свій характер і свою "спеціальність": Чомулька всім цікавиться і постійно про все запитує, Мудрагелик все знає і відповідає на всі запитання, Шустрик все робить дуже швидко, іноді аж занадто, і потрапляє у різні халепи, Говірко любить розповідати різні цікаві історії та казки, а Домісолько і Контрабасик співають дитячі пісеньки.

Журнал "Ангеляткова наука" допоможе батькам самотужки підготувати дитину до школи згідно з державною програмою дошкільної підготовки, затвердженою Міністерством освіти і науки України. Видання готують дитячі психологи та методисти дошкільного виховання.

Коли вийшло перше число, редакцію часто запитували: чому журнал назвали "Ангелятко"? Це що, релігійний журнал? Аж ніяк. Просто за давньою українською традицією, малята – це ангелята. Редакція намагається донести до дітей думку, що любов і добро навіть у наш прагматичний вік приносять значно більше дивідендів, ніж зло і ненависть. Сучасні діти дуже добре розрізняють практичну користь для себе, тож завдання журналів – розтлумачити користь любові й добра, керуючись християнською традицією, яка вчить людство протягом тисячоліть. І якщо деяких дорослих, запеклих атеїстів, це відштовхує, то редакція не вважає за потрібне орієнтуватися на цих homo soveticus, хоч ця позиція і шкодить прибутковості видання. Але не можна все вимірювати грошима. Християнство – це невід'ємна складова української культури, і багато християнських свят так тісно сплелися з народними звичаями, що годі розрізнити, де закінчується одне і починається друге. Малі українці мають знати як історію України, так і її культуру, і мудрі батьки та вихователі це розуміють.

Разом з ідеєю створення журналів для малят "Ангелятко" та "Ангеляткова наука" народилася й ідея свята читання для дошкільнят, яке редакція проводить спільно з Львівським форумом видавців під час книжкової виставки. Наша спільна мета – навернути людину до книжки, до певних духовних та моральних цінностей, до живого слова, до щирого почуття. Але силоміць нав'язуючи щось дитині, можна домогтися лише протилежного результату. Тому суть журналів "Ангелятко" та "Ангеляткова наука", як і "Свята читання в Країні ангелят", дуже проста – дітям має бути цікаво і весело. Тому і на святі, і в журналах багато ігор, розваг, цікавих завдань, конкурсів, змагань. Корисна та необхідна для дитини інформація також подається у ігровій, легкій, казковій формі. І це дієво!

Наведу приклад з життя. У лютневому числі журналу був надрукований вірш Романа Скиби "Слоняча колискова". Тато однієї дівчинки-першокласниці розповів таку історію про дієвість художнього слова: у школі був карантин, тому батьки вдома заставляли дитину переписувати щодня по кілька рядків з будь-якої книжки, щоб вона не втратила навичок письма і тренувала уважність. Прочитавши свіжий номер "Ангелятка", дитина вибрала для переписування "Слонячу колискову". І так захопилася, що замість 5 рядків переписала весь вірш. Направду, мало письменників можуть похвалитися таким прямим трудовим ефектом своєї творчості! З чим і вітаємо Романа Скибу і журнал "Ангелятко".

Передплатити журнали "Ангелятко" та "Ангеляткова наука" можна у будь-якому поштовому відділенні. Коштує передплата на 6 місяців: журнал "Ангелятко" (16 стор.), – 21 грн. (передплатний індекс – 95894), журнал "Ангеляткова наука" (20 стор.) – 27 грн. (передплатний індекс – 95895), комплект журналів "Ангелятко" та "Ангеляткова наука" – 42 грн. (передплатний індекс – 95939).

ВІД АВТОРА

ЖАХ ЗОЛОТОГО ТІЛЬЦЯ

Іван АНДРУСЯК,
"Нація і держава"

У багатьох книгах Старого Заповіту із вражаючою регулярністю повторюється один і той же сюжет: Бог вказує юдеям дуже конкретний шлях виходу з певної критичної ситуації, більше того – дає їм пророка-провідника, що мусить доправити їх до мети; але досить провідникові на якийсь час відволіктися – бодай для того, щоб звіритися з Богом щодо подальшого маршруту, – як у громаді конче знаходяться бунтівники, які встигають за той короткий час зліпити собі золотого тільця, і не лише самим молитися до нього, але й усю чи, принаймні, більшість громади на це підбити. Чи не найвідоміший із таких епізодів – із Авіроном і Датаном – вражаюче описав свого часу Іван Франко у своєму геніальному "Мойсеї".

Це, звісно, притча, – але не перестаю дивуватися тому, як у житті сучасному і нібито ж українському вона проявляється з іще більш вражаючою регулярністю, ніж у старозавітніх текстах. Проявляється так виразно, що в кращому разі просто дивуєшся, а в гіршому... про гірший боюся й думати! Але церковне життя в нібито незалежній Україні хоч-не хоч, а думати змушує. Кріпко думати!

Я вже не кажу про речі, нібито з анекдотів списані, в які кожна людина здорового глузду й тверезої пам'яті нізащо б не повірила, якби не... мала змогу бачити навіч. Як, скажімо, величезний рекламний плакат одного з будівельних супермаркетів, який висить... у церкві московського патріархату на Троєщині! Ні, не де-небудь "на території" (хоча й то було б дикунством для нормальної людини), а в самісінькому храмі – відгороджуючи так званий "торговельний закуток"! Та Авірон і Датан зі своїм банальним золотим тільцем просто подавилися б слиною від заздрощів...

Та-а-ак, золоті тільці тепер небанальні, ду-у-уже небанальні. Один молодий священик Української Православної Церкви Київського Патріархату нещодавно розповів мені вражаючу історію про те, з якими труднощами він зіткнувся, купуючи собі православне священицьке облачення. Виявляється, його – і мій – і більшості українців – рідний Патріархат власної кравецької майстерні не має (не порозумілися із золотим тільцем?), і в пошуках необхідних речей доводиться йти до московитів. А в московитів крамниць і яток із церковним начинням по всьому Києву кілька сотень розкидано, проте вони, за словами цього священика, належать безпосередньо двом очільникам тієї церкви – митрополитові Володимиру (Сабодану) і намісникові Києво-Печерської лаври, архиєпископу Вишгородському Павлу (тому самому, що "уславився" нещодавно нападом на знімальну групу одного з телеканалів!). Отож, пішов спершу наш священик у сабоданівську крамницю, де йому влаштували справжнісінький "допит" стосовно того, навіщо йому облачення, й у висліді відмовили – Київському Патріархату, мовляв, не продаємо! Довелося йти до "паралельної фірми", і там наш священик як чесна людина, не чекаючи "допиту", сам сказав, хто він і звідки, – й потрібні йому речі купив без проблем. "На кутюрах патріархат нє прапечатан!" – дослівно сказали йому підопічні архиєпископа...

...Усе це, звичайно, вершина айсбергу, і належить вона радше до царини "анекдотів із життя", – тих, які свого часу так активно використовував, скажімо, Степан Руданський як матеріал до своїх співомовок. Але там, де йдеться про велику власність і, відповідно, великі гроші, – там анекдоти закінчуються. А з окупаційною церквою чомусь завжди так, що де закінчуються анекдоти, там починаються страшні речі, про які віруючій людині й подумати неможливо, а вже чинити їх – гріх смертельний! Одначе цих людців, котрі чомусь є вищими ієрархами московської церкви, навіть смертельний гріх не зупиняє там, де йдеться про золотого тільця.

І ось найсвіжіший приклад із тих, про котрі й говорити страшно: проводячи нещодавно перемовини з працівниками Національного Києво-Печерського історико-культурного заповідника стосовно передачі московській церкві чергової споруди на території лаври, згаданий архиєпископ Павло не просто обзивав людей різноманітними образливими словами (до такої хамської поведінки попів-окупантів уже всі чомусь звикли!), а... наклав на них супроводжуване хресним знаменням "прокляття на смерть"!!! При цьому він запевняв людей, що всі вони повмирають протягом кількох тижнів, підтверджуючи свої слова тим, що таке ж прокляття він наклав на одного археолога, який помер за два місяці, – а їх він, мовляв, ненавидить іще дужче...

І це – у дні Великого Посту!

Кожній тверезо мислячій людині, не кажучи вже про осіб духовного сану, очевидно, що цей, із дозволу сказати, священнослужитель учинив смертний гріх, за який йому рано чи пізно доведеться відповідати перед Господом Богом. Але коли вона ще настане, ота відповідальність, – а золотий тілець ось, варто лише руку простягти...

Це не просто страшно – це невимовно страшно. За все своє життя я не стикався ні з чим страшнішим. І дай, Боже, щоб і не стикався! Не лише я – ніхто!

Але ЯК ВОНИ ВЗАГАЛІ МОЖУТЬ НА ТАКЕ ЗВАЖУВАТИСЯ?!

Я ніколи цього не зрозумію...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 60 000 примірників
Ціна договірна